

Miền thương!

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Tháng năm không ở lại”)

Mỗi chúng ta ai cũng đi qua một miền kí ức của tuổi ẩm ương, có cái bạn khắc cốt ghi tâm, có cái bạn muốn buông bỏ, nhưng dù thế nào đó vẫn mãi là miền thương của mỗi người, để khi đi qua ta được là chính mình.

Hết lượt lờ ngẫm mấy em hotgirl, rồi vèo qua mấy shop quần áo. Đang định off kết thúc một ngày lạnh lẽo, thì đây rồi, niềm vui sướng trong ngày cuối cùng cũng chịu ùa về với nàng. Sự hứng khởi không ngừng tịnh tiến khi mà dây thần kinh bên thái dương nàng cứ giật giật và chưa có dấu hiệu dừng lại. Em son màu đỏ của sự quyến rũ của quyền lực, của bao ngày đợi chờ cuối cùng cũng cập bến để về với nàng.

Chẳng phải là tín đồ mua sắm, chẳng phải là tín đồ hàng hiệu nhưng cái gì thiên hạ có nếu muốn nàng nhất định phải có, cái gì mà đã thích rồi, nhất định nàng không thể không có.

“Chị ơi, em muốn mua một thỏi son màu đỏ như thế này, mà ăn uống tè lè không bị mất màu, hôn cũng không bị phai màu đấy chị. Chị ơi, giúp em với chị nhé, cuối tuần này em có hẹn với bạn trai rồi chị ạ.”

Cái ngữ điệu ngây thơ vô số tội cùng với gương mặt non tươi trên avatar của em gái không quen làm nàng phì cười, “cuối tuần em có hẹn với bạn trai rồi”. Trẻ con bây giờ lớn nhanh thật – nàng chép miệng.

Chưa kịp bổ sung thêm một câu comment chung với cùng bạn bè Facebook thì em gái lại tiếp tục một lời nhờ vả khẩn thiết “chị ơi, chị nhớ loại nào không phai màu đấy chị nhé”

Không phai màuĐảm bảo không phai màu.....

....

- Để rút ngắn hành trình từ men sang women cho cậu, tớ đã không tiếc công sức năn nỉ ỉ ôi, mãi mới chiếm đoạt được của bà chị họ tớ cái này cho cậu

đấy.

Hắn ta vừa khua môi múa mép không ngừng vừa hí hửng giơ ngay thỏi son màu đỏ trước mặt nàng mà cho dù không nhìn nàng cũng biết cái mặt hắn đang phớn lên đầy hãnh diện như vừa lập được một chiến tích oai hùng..

- Cái này để làm gì ?

Bỏ qua cái điệu bộ dừng dừng của nàng, hắn chiến đấu không ngừng

- Đừng có coi thường cái này nhá. Hàng Mỹ xịn của xịn luôn đấy, bà chị tớ bảo cái này đang là hàng hot hòn hot ở bên đấy. Đảm bảo cậu chị quẹt một phát thôi đi ra đường là có khối anh ngóai đầu đấy.

- Không tin ư?

Đáp lại cái bĩu môi của nàng, để chứng minh lời mình nói có bảo chứng, hắn liền giật phắt cái áo trắng mà nàng đã phải lăn lộn cả tuần nay mới tìm được cái ứng í, làm ngay một đường ngoằn ngoèo ngay trên phía ngực trái của áo.

Ôi.... cái áo của nàng...cái áo của nàng.....làm sao bây giờ...

- Chữ kí dành cho cậu là mực đặc biệt, tớ chỉ để dành kí riêng cho cậu thôi đấy, đảm bảo năm mươi năm vẫn chạy tốt, nó mà chạy không tốt là chỉ có cậu không chịu chăm bón săn sóc cho nó thôi đấy nha. Khi đó thì tội của cậu to nhất gầm cầu này đó nha.

- Thần kinh cậu có vấn đề rồi àh. Cậu có biết tớ đã phải lao tâm khổ tứ thế nào mới mua được cái áo này không thể hả? Nhìn xem, cậu đã làm cái gì thể hả, nhìn xem hả ? Hả?

Hả? Tên khùng kia!

- Hihii.....

- Hihiii....

Cái điệu cười đáng ghét, làm cho máu nóng của nàng lại rần rần nổi lên, biết ngay là sẽ có sóng gió nên hắn đón đầu:

- Cậu mà không bỏ cái tính bà chằn kia đi, thì cứ suốt đời mà ôm cây đợi thỏ. Con gái người ta thì nhẹ nhàng dịu dàng thướt tha chưa ăn ai... Mình thì..

- Không phải lo bò trắng răng...

- Lo bò trắng răng, để rồi lại thút thít ngồi khóc một mình à, lại bảo là bụi bay vào mắt hử?

Miền kí ức xưa cũ bị khơi dậy, xấu hổ hơn là thương đau. Nàng đã từng ao ước có một lỗ nẻ để mà chui xuống khi bị hấn phát hiện ra cái bí mật của riêng nàng. Có lẽ lúc ấy không chỉ riêng nàng mà cái tin thầy chủ nhiệm có người yêu, lại rất xinh nữa, ngay tức khắc lan truyền khắp trường, hot nhất mọi thể loại thông tin hot, và kèm theo đó là sự vụn vỡ của các cô gái mộng mơ và sự vui sướng, hoan hỉ của các chàng trai hào hoa quân tử.

Cái kí ức đau thương mà nàng không bao giờ muốn nhớ, muốn nhắc tới nữa sao hấn lại nhớ kĩ thế, sao hấn cứ lảm nhảm mãi thế.

- Chứ không phải ông thích tui sao? Tui nghe loáng thoáng bọn bạn ông bảo là ông thích tui đấy. Phải không? Không phải ah?

Không có cách nào đập lại đối thủ hiệu quả bằng việc lấy lí lẽ của họ đập lại chính họ, trong một phút hiểu thẳng nàng đã chạy theo bản năng mà bật lên câu hỏi mà nàng đã bao lần muốn hỏi, đã bao lâu nén chặt.

Nhưng ly nước đã lỡ hắt rồi làm sao lấy lại được. Không kịp để cho đôi má đang dần ửng hồng của nàng trở về trạng thái bình thường thì hấn đã tiếp thêm sức mạnh cho chúng có cơ hội thi nhau chạy loạn xạ thêm.

- Ủ ...tớ thích cậu...

Không cần soi gương nàng cũng biết hai má mình đang ửng đỏ, ngực trái thì rộn rang, hấn đang nói cái gì vậy? Hay tai mình có vấn đề...

- Cậu đúng là suốt ngày đọc truyện diễm tình nhiều quá rồi sinh bệnh hoang tưởng đấy. Đời thuở nhà ai một thanh niên hào hoa, phong nhã như bốn công tử đây lại thích một đại tiểu thư không có một tí tí milimét ưu điểm, không một mililít thuộc tính nữ nào chứ.

Haha hiha....

Sau phút choáng váng bất ngờ, nàng xốc lại tinh thần lấy lại vị thế vốn có của mình:

- Bốn cô nương ta đây có chết khô ôm còn một mình cũng không bao giờ đi thích một tên háo sắc, nguy quân tử, một tên vô tình vô nghĩa như nhà ngươi, tỉnh mộng đi em.

Lời nói chưa hết câu, nàng liền phe phẩy quấy mông đi, không kịp để cho tên kia kịp thốt thêm lời nào, mà hẳn có thốt ra lời nào nàng cũng không thể nghe nữa. Trái tim nàng đang hỗn loạn vừa có vị hoan hỉ, vừa có chút đau đớn.

Trong cuộc đời mỗi con người luôn ẩn chứa những điều kì lạ, có những điều ta tưởng là của ta, ta cầm chắc trong tay rồi nhưng rồi lại để tuột mất. Nhưng có những cái tưởng chừng như không thể nào xảy đến với ta nhưng rồi nó lại cứ điềm nhiên thẳng bước tới mà ta không hề phòng bị gì hết, đến lúc ta kịp phát hiện ra giờ tay cản bước thì nó đã chễm chệ ngự trị bên ta rồi.

Mỗi tình đơn phương mà nàng tự cho là thế, chỉ qua một đêm thôi đã tan tành giấc mơ hoa. Nàng vẫn mãi không hiểu được sao cái tên kia lại có thể biết được cái bí mật của riêng nàng. Thắc mắc là để thắc mắc vậy thôi. Nàng chắc hẳn không chỉ riêng nàng mà còn khối đứa còn tan nát cõi lòng hơn nàng, lụt thì lụt cả làng, đâu phải riêng ta. Tự vỗ về an ủi như thế nên trái tim mong manh của nàng sau một giấc ngủ no nề lại hồi phục nguyên khí, lại xinh tươi, hồn nhiên như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Đến giờ thì nàng tin, đời này không cho ai tất cả, cũng không lấy đi của ai tất cả. Nàng chẳng còn mối tình đơn phương để mà luyến tiếc nữa nhưng bù lại có thêm một người bạn, một thằng bạn thân theo cách riêng của chính nàng, riêng mình nàng thôi.

Chính là hẳn.

Nàng đã nhẩy căng lên sung sướng khi biết ,hẳn – thằng bạn thân theo cách riêng của nàng – đệ nhất đỉnh là môn toán. Ôi cha mẹ ơi, đúng là ăn ở có đức thì được trời Phật thương mà ban tặng bùa hộ mệnh cho con. Một đứa tâm hồn vất trên cành mây như nàng, nổi ám ảnh không ngừng là môn toán lại

gặp ngay quý nhân. Thế là nàng tự cho mình quyền thành thời, an nhàn và chờ hưởng thụ. Hẳn được tiếng rất tốt với bạn bè, nhờ cái gì cũng không từ chối, chỉ riêng có bệnh ích kỉ trước giờ không khi nào cho người khác xem bài thi bao giờ. Nhưng ta đây là bạn thân của cậu ta, không có lí nào lại cũng phải nằm trong danh sách ấy, càng nghĩ càng thấy phải, càng thấy có lí nàng càng ung dung tự tại.

Nhưng người tính không bằng trời tính, hẳn ta đúng là tên hắc ám, tên khác người, tên chết bầm chết đập. Hẳn đã làm nàng, từ ngõ ngang đến bàng hoàng rồi bẽ bàng đến suýt khóc khi để nàng bơi một mình trong bão bùng của các con số trong bài thi quan trọng, còn mình thì thành thời rong chơi.

- Bạn tốt cái khỉ gì chứ, bạn thân cái con khỉ khô đấy, cậu tránh xa tôi ra, bạn thân cái khỉ khô ấy. Bạn thân mà thấy chết không cứu hả? Cậu là bạn thân cái thể loại gì vậy chứ?

Trong phút chốc hẳn như trở thành tượng đá, lẻo đẻo theo nàng mà không cựa miệng xòe răng ra nói lời nào. Mà vì hẳn không nói lời, không thèm giải thích gì với nàng nên máu nóng trong nàng càng lúc càng chạy nhanh hơn. Gì chứ miệng mình nói tai mình nghe ư? Ít ra thì hẳn cũng phải có một lời giải thích chứ, hẳn coi mình là chí phèo sao, mà không chí phèo còn có mấy con chó đáp lời lại còn mình thì.... Nổi uất ức tột cùng nàng bưng mặt rức rức, bờ vai rung lên đầy tức tưởi không cách nào ngăn lại được.

Một vòng tay giữ chặt bờ vai đang run rẩy không ngừng.

Là hẳn.

- Tớ đã bảo cậu rồi mà...Hôm nay, tớ có thể đi cạnh cậu nhưng ngày mai có thể...

Chưa kịp hoàn hồn với cái ôm của hẳn lại tiếp tục bị dội một gáo nước lạnh tê tái, trái tim kiêu hãnh của nàng chính thức lần đầu tiên vỡ vụn, không chỗ bám víu.

- Tớ biết cậu giận tớ lắm Tớ cũng có những nguyên tắc của riêng tớ.

- Cậu rút đi, cậu bên cạnh tôi làm gì, lúc cần nhất thì cậu lại giữ khư khư cho

riêng mình thì cậu lo mà giữ đi. Cậu rút đi mà sống với những nguyên tắc của riêng cậu.

Nàng và hân chính thức đường ai nấy đi.

Nhưng kể từ hôm đó, người ta thấy nàng cứ ôm khư khư quyển sách toán bên mình, nàng nuôi một giấc mơ đẹp. Nàng mơ đến ngày cầm bài thi 10 điểm đỏ chói đập vào mặt hân, lúc đó nàng sẽ hùng hổ mà tuyên bố cho hân biết rằng: nàng chẳng cần hân, không có hân nàng vẫn làm nên được kì tích, không có hân nàng vẫn sống nhẵn rang, thậm chí rất tốt nữa là đằng khác. Còn hân thì sẽ nhăn nhó cái mặt lên mà lầm lũi bước đi trong đau khổ. Chỉ nghĩ đến thế thôi nàng đã thấy vui sướng, đã có thêm động lực để cày cuốc, để vật lộn với những con số không ngừng nhảy múa.

Cuối cùng giấc mơ của nàng cũng đi qua bao sương mờ mà chạm ánh bình minh tươi sáng. Nhưng viễn cảnh tươi đẹp mà bao lần nàng ngày đêm vạch mây vẽ sóng chẳng đi theo đường ray của nàng tạo nào. Nàng chẳng hùng hổ mà tuyên chiến với hân, hân chẳng lầm lũi bước đi một mình trong đau khổ. Hân cứ nhe răng ra mà cười khi khi.

- Để chúc mừng sự kiện quan trọng hôm nay, tớ mời cậu một châu kem

- Ai thèm...

- Tớ thèm

- Đồ mặt dơ

- Đi đi mà, lâu lắm rồi tớ chưa được đi ăn kem, thương tớ đi mà

Đúng rõ thật là, nàng tưởng tượng cái miệng của hân đang dẩu lên, mắt lung liếng, hai tay cứ khua đi khoảng lại một cách vô định trong không trung là nàng không thể nào nín nhịn được cười. Nhưng không thể nào dễ dàng như vậy được, làm gì chỉ một châu kem là cho qua được chứ, bao nhiêu đau thương, vất vả vì hân mà nàng phải gánh vác ...Không được, không thể để hân dễ dàng thu phục như vậy, không thể bán mình rẻ mạt như vậy được.

- Đi nhé...

- Không thèm...lạnh rút gan rút ruột chỉ có điên mới chui vào cái chỗ ấy
- Châu một kem châu hai xem phim
- Là tự cậu tự nguyện đấy nha
- Ừ

Chỉ chờ cái âm thanh kia rơi ra khỏi cái miệng của hấn là nàng nhảy bổ lên sung sướng, có thể chứ thẳng rồi. Như một thói quen, nàng quay phắt người lại để đóng dấu ‘bảo chứng’ nhưng chưa kịp đóng dấu ăn mừng nàng đã được phen thẹn thùng. Nếu hấn không cao hơn nàng một cái đầu thì trăm phần nghìn là môi nàng đã chạm vào môi hấn. Ôi, nụ hôn đầu đời của tôi. Trong phút chốc nàng thấy, mọi thứ đang ngừng chuyển động, chỉ có trái tim nàng đang rộn rã như trống hội không dứt, phải chăng là ông trời trên cao đang ngắm nhìn nàng, phải chăng vũ trụ đang dừng lại chứng kiến khoảnh khắc thiêng liêng của nàng ? Gần lắm nàng nghe thấy tim hấn cũng đang chạy thi với tim nàng, nàng mơ màng nghe thấy hơi thở ấm nóng của hấn, gần, rất gần, gần lắm .Trời ơi, có lẽ nào lại thế, không nhỉ?

‘Bốp’

Tâm hồn đang lơ lửng trên mây của nàng rơi cái bịch:

- Có đi ăn kem không thì bảo, ngồi đấy mà thả hồn đi hoang nữa thì kem chảy hết bây giờ đấy.

Trời ơi, hấn vẫn vậy, tính không một gợn sóng, không một âm sắc nào thay đổi, hấn là gỗ đá sao, hay là mình lại tưởng dựa bờ chứ, có lẽ nào lại thế được chứ.

Có khi nào trong giây lát hấn cũng thích nàng như nàng thích hấn không?

Đôi khi nàng rất muốn có được câu trả lời, đôi khi nàng muốn bỏ hết lòng tự trọng của mình để hỏi hấn như thế. Đã có lúc nàng muốn đánh đổi tình bạn hiện có để lấy một câu trả lời. Đã có lúc nàng muốn vượt qua cái ranh giới mong manh mà mình đã cố hết sức để bảo vệ, để gây dựng nên. Nhưng đến lúc quyết chiến, đến lúc cần sự dứt khoát nàng lại chùn bước, lại không thể

nào vượt rào được.

Nàng biết để giúp nàng vượt qua ải môn quan môn toán hăn đã phải nhờ thầy dạy toán giúp đỡ nàng, nàng biết bó hoa nàng nhận được dưới ngăn bàn hôm sinh nhật nàng là của hăn, nàng biết hộp kẹo gừng trong ngăn bàn nàng lúc nàng bị ho cả tuần không khỏi là của hăn...Nàng biết kẻ thập thò sau lưng nàng, theo nàng về tận nhà khi nàng tức tưởi vì bị hăn ngược đãi không thêm nhòm ngó nàng trong bài thi chính là hăn.

Vậy là sao chứ?

Nếu không thích nàng sao hăn lại làm cho nàng thích hăn chứ.

Trời ơi, là trời. Không được. Rút ra kinh nghiệm đau thương đơn phương lần đầu, nàng kiên quyết không để lộ việc nàng thích hăn, nàng có thể nói mọi việc với hăn, kể cả việc bị bọn bạn trêu rằng hăn thích nàng nhưng việc thừa nhận nàng thích hăn thì nhất định nàng không thể nào để bị lộ được.

Vì thế, bên cạnh những cô gái dịu dàng nhẹ nhàng thướt tha ngày đêm mộng tưởng cậu ta, áng ngữ ở giữa là một đứa con gái không mang bất kì thuộc tính nào của con gái, mang danh là bạn thân của hăn là nàng.

- Này, cái Nga thích cậu lắm í

- Thì sao?

Nàng choáng váng, dù biết hăn học rất giỏi, thầy nào cũng khen, cả trường không ai có thể chối bỏ, không ai có thể làm lu mờ thành tích học tập của hăn nhưng nhìn cái điệu bộ bình thản đón nhận như điều tất nhiên của hăn ta làm nàng khó chịu.

- Thì sao cái răng của cậu í

- Cậu làm sao thế

- Kệ tớ

- Giận tớ àh

Giận ư? Mình giận hăn ta ư? Vì chuyện gì chứ? Vì cậu ta không thích cái Nga? Không, nếu vậy mình phải vui sướng mới đúng chứ. Thế là vì cái gì chứ? Vì hăn ta nói “thì sao” ư? Đúng là đồ đáng ghét, bao nhiêu tâm tư tình cảm của người ta dành cho mình mà cậu ta chỉ đáp lại được bằng hai âm tiết khô khốc “thì sao” ngỗ ngược đáng ghét kia cơ chứ. Đồ nhẫn tâm. Trời ơi, nếu mình nói mình thích cậu ta thì chuyện gì sẽ xảy ra chứ, cậu ta sẽ cười ngất lên ngả xuống mất thôi. Không được, mình không thể là miếng mồi không dưng dâng đến miệng lưỡi cậu ta được.

- Nghĩ gì mà thần người ra thế?

- Đồ điên

- Một vừa hai phải thôi đấy, cứ thấy tố hiền lành mà bắt nạt đâu nhá

- Hiền lành, Ai? Cậu ư? Mèn đét ời, chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy trời.

- Thế không lẽ là cậu chắc

- Có là tố hay không thì chưa biết nhưng không bao giờ tới lượt cậu lên tiếng. Tố có không hiền lành cũng không máu lạnh như ai đó, chỉ đáp lại bao tâm huyết người ta dành cho mình chỉ với câu “thì sao” khô khốc như thế, cậu đúng là đồ máu lạnh mà. Máu lạnh như cậu trách chi mãi không thích cô nào được, máu lạnh như thế nên cũng không thể nào nhận ra được tình cảm của người khác dành cho mình...

Lời nói buông ra như bị hút hơi chơi với câu cuối, nàng im bật. Tự lấy tay vào mặt. Mình bị điên sao? Mình đang nói cái gì vậy? Trời ơi là trời mình có còn tỉnh táo không vậy trời.

Im lặng.

Nàng không dám quay đầu lại nhìn xem cái mặt của hăn ta đang dịch ngang chuyển dọc như thế nào. Cái im lặng đáng sợ này, làm nàng run cầm cập, phải làm sao ta? Mình phải làm sao ta?

- Ai bảo cậu tố không thích ai? Ai bảo cậu tố không cảm nhận được ai thích tố?

Im lặng!

Nàng nín thở, không dám nhúc nhích

Đột nhiên một bàn tay cầm lấy tay nàng

- Chỉ là có người không biết tỏ thích người ấy nhiều lắm mà thôi!